

ЛЮБЕНЪ КАРАВЕЛОВЪ

Ти бѣ на Раковски достоенъ замѣстникъ,
 бунтовникъ и ученъ, възторженъ поетъ,
 безстрашенъ апостолъ, редакторъ на вестникъ,
 не спираенъ отъ бури, преследванъ навредъ!
 Ти бѣ, Каравеловъ, душата на роба,
 чрезъ слово му даде просвѣта и умъ,
 а съ мечъ го предпази отъ турската злоба,
 надежда му вдѣхна въ трънливия друмъ!
 Нощта бѣ за тебе — за бдения вѣчни,
 не знаеше радость, ни отдихъ, ни миръ;
 съсъ пѣсни бунтовни, звънливи, сърдечни —
 на всички ти стана и Богъ и кумиръ!
 Обичаше силно злочеститѣ братя
 тѣй, както се люби съсъ златно сърдце,
 обичаше много Родината свята
 и нейното синьо прекрасно небе,
 но мразѣше силно вразитѣ коварни,
 готовъ да ги смажешъ съсъ пламенна мощъ;
 срѣдъ вѣрни, предани, любими другари —
 блестѣше катъ слънце въвъ черната нощъ.
 Кжде не отиде, кжде не погледна? —
 Начело въ борбата, съсъ взоръ на орелъ,
 подкрепя потърси у близки съседи:
 свободни да бждемъ — съ единствена цель!
 Гладуваше често, дѣлѣше несгоди
 съсъ клетника беденъ, останалъ безъ домъ;
 презъ пжтища тайни страната преброди,
 и виждаше сълзи и чуваше стонъ.
 Дочака да прѣсне лжчи свободата,
 за нея посърна отъ болестъ въ гърди,
 и скоро въвъ гроба те грабна сѣдбата,
 въ прегръдкитѣ хладни на славни дѣди.
 Въвъ Русе, при Дунавъ, навѣки почивашъ,
 рѣката сребриста изтихо звъни,
 и твоитѣ пѣсни, и днесъ още живи,
 за тебе ни спомнятъ, за робскитѣ дни!

Ненчо Савовъ